

Thøger Larsen
Solsangen

Nu hælder Europa mod Sol igen,
og Syden blæser paa Norden.
Fugletræk over Landene gaa,
Mulden lugter saa mæt og raa,
det kribler i Ryggen af Jorden.

Og Engen bli'r grøn, og Urten faar Køn,
og Arret af Brynde lider.
Nu trækker det op over alle Sted
igen til den store Frugtbarhed.
Genfødselsens svangre Tider.

Det bløder af Glæde i mit Sind.
Saa klare Dagene rinder.
Paa Marken staar Koen veltilfreds
og æder af det salige Græs,
som Solen gennemskinner.

Se, Træerne løves af ungt Begær.
Paa Brinken de Følfod bære
en Blomst saa trodsig gul, som en Ed
mod Dagens solgrønne Herlighed,
at Ukrudt evigt skal være.

Se Fjordens dybe, svale Blaa!
Et Utal af faldne Brande
fra Baalet højt i Himlens Blaa
ligger og hopper lystigt derpaa.
Der leger Ild over Vande.

Der fløjter Fugl, der summer Insekt –
der ligger en Lykke forborgen.
Nu Kvinde og Hundyr, Korn og Siv
besvangres skal med det evige Liv,
som vaktet i Tidernes Morgen.

Det bløder af Glæde i mit Sind:
O Rigdom, hvori jeg svømmer –
Sol-Søvn, hvori jeg drømmer!
Der kommer en Tid, en underfuld,
da Græsset er grønt, og jeg er Muld.

Jord, 1904.